

**БІЛОЦЕРКІВСЬКА МІСЬКА РАДА
КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ
Р І Ш Е Н Н Я**

від 09 квітня 2019 року

м. Біла Церква

№ 256

Про надання до суду висновку про розв'язання спору щодо визнання малолітньої дитини такою, що втратила право користування житловим приміщенням

Виконавчий комітет Білоцерківської міської ради розглянув подання служби у справах дітей Білоцерківської міської ради від 29 березня 2019 року № 414/03-16 «Про надання до суду висновку про розв'язання спору щодо визнання малолітньої дитини такою, що втратила право користування житловим приміщенням» та витяг з протоколу комісії з питань захисту прав дитини при виконавчому комітеті Білоцерківської міської ради від 27 березня 2019 року з даного питання.

Встановлено, що в провадженні Білоцерківського міськрайонного суду Київської області розглядається цивільна справа № _____ за позовом _____ до _____, які діють від себе та як законні представники в інтересах малолітнього сина

року народження, про визнання малолітньої дитини такою, що втратила право користування житловим приміщенням. Служба у справах дітей Білоцерківської міської ради в даній справі залучена як третя особа.

Згідно із ст. 19 Сімейного кодексу України при розгляді судом спорів щодо визнання дитини такою, що втратила право користування житловим приміщенням, обов'язковою є участь органу опіки та піклування, представленого належною юридичною особою, який подає суду письмовий висновок щодо розв'язання спору.

В ході розгляду справи встановлено, що позивачу по справі належить на праві приватної власності трикімнатна квартира за адресою:

_____ загальною площею 83,0 кв. м. (договір купівлі-продажу, зареєстрований першою Білоцерківською міською державною нотаріальною конторою від _____ року за № _____). Згідно з довідкою про місце проживання та склад сім'ї № 474 виданою 25 січня 2019 року управлінням адміністративних послуг Білоцерківської міської ради, в квартирі за вищевказаною адресою зареєстровані четверо осіб:

- позивач по справі, її син _____, невістка _____ та онук _____ року народження, – відповідачі по справі.

Позивач стверджує, що у вищевказаній квартирі вона проживає одна, а її син з жовтня 2015 року виїхав за кордон, де працював, має постійний дохід, орендує житло, в якому проживає разом із дружиною і сином. У зв'язку з цим позивач просить суд визнати їх такими, що втратили право користування її квартирою в Україні.

Відповідачі по справі _____ та _____, як законні представники малолітнього сина _____ року народження, не з'являються до суду, не надають будь-якої інформації про своє місце перебування та ставлення до предмету судового спору.

27 березня 2019 року дане питання розглядалося комісією з питань захисту прав дитини при виконавчому комітеті Білоцерківської міської ради у присутності позивача по даній справі _____.

Із її пояснень стало відомо, що її син _____ разом із дружиною _____ та малолітнім сином _____ року народження, дійсно проживає у Польщі і не має змоги з'явитися в Україну для зняття з реєстрації, тому вона звернулася до суду. Дослідивши матеріали справи, заслухавши позивача по справі, враховуючи відсутність законних представників малолітньої дитини, комісія дійшла до висновку, що визнання малолітньої дитини такою, що втратила право користування житловим приміщенням, не відповідає її інтересам та призведе до звуження обсягу існуючих житлових прав дитини і порушення охоронюваних законом її інтересів.

Згідно із ст. 47 Конституції України встановлено, що ніхто не може бути примусово позбавлений житла інакше як на підставі закону за рішенням суду.

Відповідно до ст.ст. 317, 383, 391, 405 Цивільного кодексу України, ст. 150 Житлового кодексу України, власник майна має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, вимагати усунення перешкод у здійсненні ним права користування та розпорядження майном, використовувати помешкання для власного проживання, проживання членів своєї сім'ї, інших осіб.

Водночас, чинним законодавством України передбачено захист житлових прав дитини. Зокрема, згідно із ч. 7 ст. 7 Сімейного кодексу України - дитина має бути забезпечена можливістю здійснення її прав, установлених Конституцією України, Конвенцією про права дитини, іншими міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Частиною 1 статті 3 Конвенції про права дитини від 20 листопада 1989 року (ратифікована Україною 27 лютого 1991 року, дата набуття чинності для України 27 вересня 1991 року) визначено, що в усіх діях щодо дітей, незалежно від того, здійснюються вони державними чи приватними установами, що займаються питанням соціального забезпечення, судами, адміністративними чи законодавчими органами, першочергова увага приділяється якнайкращому забезпеченню інтересів дитини.

Згідно із ч. 2 ст. 11 Закону України «Про охорону дитинства» кожна дитина має право на проживання в сім'ї разом з батьками або в сім'ї одного з них та на піклування батьків. Статтею 18 вищевказаного Закону встановлено, що діти - члени сім'ї наймача або власника жилого приміщення мають право користуватися займаним приміщенням нарівні з власником або наймачем.

Згідно із ст. 12 Закону України «Про основи соціального захисту бездомних осіб і безпритульних дітей» - держава охороняє і захищає права та інтереси дітей під час вчинення правочинів щодо нерухомого майна. Неприпустиме зменшення або обмеження прав та інтересів дітей під час вчинення будь-яких правочинів щодо жилих приміщень. Органи опіки та піклування здійснюють контроль за дотриманням батьками та особами, які їх замінюють, житлових прав і охоронюваних законом інтересів дітей відповідно до закону.

Враховуючи вищезазначене, керуючись інтересами малолітньої дитини, відповідно до ст. 47 Конституції України, ст.ст. 317, 383, 391, 405 Цивільного кодексу України, ст. 150 Житлового кодексу України, ч.7 ст.7, ст. 19 Сімейного кодексу України, ч. 2 ст.11, 18 Закону України «Про охорону дитинства», ст. 12 Закону України «Про основи соціального захисту бездомних осіб і безпритульних дітей», ч. 1 ст. 3 Конвенції про права дитини від 20 листопада 1989 року (ратифікована Україною 27 лютого 1991 року, дата набуття чинності для України 27 вересня 1991 року), ст. 40 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Порядку провадження органами опіки та піклування діяльності, пов'язаної із захистом прав

дитини, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 вересня 2008 року № 866, виконавчий комітет міської ради дійшов висновку:

1. Визнання малолітнього _____ року народження, таким, що втратив право користування квартирою за адресою: _____, вважати недоцільним, оскільки це призведе до звуження обсягу його існуючих житлових прав та порушення охоронюваних законом його інтересів.

2. Контроль за виконанням рішення покласти на заступника міського голови Литвиненко К.С.

Міський голова

Г. Дикий